

РАЈКО ЛУКАЧ

РОД РОЂЕНИ

ЖАЛ ЗА ПРОЗОМ

*Дођавола са поезијом! Нека иду к врађу
сѝихови, сѝирофе, риме... Нека се носе све ријечи
које не оѝисују ѝролазносѝ неђо јој ѝркосе!
Зажељех се оних дуђих реченица без мейра и риме,
као џѝѝо се краљ ѝожели одјеће без џајѝана од срме,
звеџкавођ ордења и украсне дуђмади. Као морнар
ѝробуђен мазним џајѝаѝом у кревеѝу јавне куће
џѝѝо ѝожели олуђно небо и високе ѝаласе са ѝучине.*

*Као ѝиле у кучине замрџених сѝихова уѝлеѝен,
ѝожељех да слова ѝасѝајѝуре хиѝрим ѝрсѝима
ѝреѝварам у све дуже реченице џѝѝо складно се
моѝају у ѝрозно клуѝко на екрану монѝѝора.
У времену сѝвореном за романе и ѝриче,
умјесѝо сѝихова џѝѝо их муџајуђи срѝчем,
волио бих бар ѝедесеѝ хиљада ријечи
да оѝѝѝкам, ѝа да ме бођ ѝоново види.*

Прозу, ѝрозу, а не звона и ѝраѝорџе!

КЋЕРИ МИЛА МОЈИХ ЛЕТА МЛАДИХ

Случајно се сејших сјаре њесме из часојиса
и њозвах је да буде њочасни гост у књизи.
Имала је само један захјев –
да не одам чииаоцима њен иденјииеј
чак ни ако ме кријичари сјаве на грдне муке.

Тако је без много размицљања и имало ојирања
јрисјала да сведочи о мојој неукосји и наивном
јошледу на свеј који се у овом крајком
времену без бога јроменио бар хиљаду јуја,
ја макар због шога и сама надрљала ко жуја.

Дуго је била у фиоци као Волј Дизни у замрзивачу
и време је да се јрекуца са бледој исечка из новина,
како би је јрочијали, ако бој да, унуци оних који су
чијали је са сумњом у јочејника и са јрискривеним
одуцевљењем, ја и унуци оне којој је јосвећена.

О, сјара моја, уојције ми ниси јоружнела,
нији ми звучи лоше јосле јолико година!
Добро је шјо сам је се сејо и шјо ми јрсји
јоново дрхје док је јрекуцавам на комјјујеру
као онда на јисајој машини јре нејо је украдена.

О, сећај ли се и ји машине на којој сам је у гдуво
доба, ојрнуј шјелом војника на одсусјву, шјо је
у зајрљај вољеној ојјујовао у мојој одећи, куцао
и бацао ишаране јајире на којима си се рајала
у ноћи јуног месеца, усред нафјине кризе и раја?

ОНОМЕ КОЈИ ЈЕ ПРЕСТАО ДА МЕ ЧИТА

Благо ономе који је престао да ме чита
како би по друзи твој прочитано новине,
да нацрта срца поново проба дазе вијести,
и благо ономе који је престао да ме чита
како би укључио телевизор и још једном
узео срцу вијести већ прочитане у новинама.

Благо ономе који је престао да ме чита
како би се јавио на телефонски позив
и више никада није наставио да зур
у монотони низ слова и стихова,
није се икада више уписао чему то води
и какво то има смисла у његовим годинама.

Благо ономе који је престао да ме чита
без икаквог разлога и неће више никада
завириши под моју корицу, помисливши
да је то за данубе а он је на послу
и чека га мукојрино лисање акаша,
пописивање истих и печаширање.

Благо ономе који је престао да ме чита
како би закувао кафу и пријалио цигарету
да одагна дремеж, а тешику кристалну пепелу
ставио на моју књижицу да је више никада
ни вјештар не отвори пред њим и не настави да је
листа поред узглавља на коме ће блажено заспати.

ВРАТИ МИ МОЈЕ КЊИГЕ

Шта је с мојим књиџама
Нећеши да их чистиши ни да листиши
Нећеши да замараши ни очи ни њрсти
Нећеши да уицјаш њихов садржај
А нећеши ни да их вратиши

Врати ми моје књиџе
Врати ми кад ти лепо кажем
Нећу више да чекам да дођеши до краја
И нећу да их чистиши у мраку
Па да измењаш слова и њоџубиши речи
Прећумбаш инћерћункцију и расћуриши листове

Нећу да их чистиши из досаде
Ни ћред сан којеџ жудно ищчекујеши
Ни у самоћи коју си ћрећунио ћуишањем
Врати ми их кад не знаши шта ћеш с њима
Нећу ни из инаиша да их још чистиши

Нећу да ти улудо бледе на крилу
И да им из каирица ћравиши уши
Сечеш нокће њо њима и оићресаш циџаретише
И немој да се ћреџањаш са мномо око њих
Кад не умеши и не волиши да чистиши

Ако си их изџубио
Врати ми моје књиџе
А и ја ћу шеби ишоје
Чим их изџубим

И ТЕБЕ САМ СИТ, ПОЕЗИЈО

И тебе сам сити, поезијо! Вријеме је
да одложим хартију и прибор за писање
као своје оружје што одлаже Наполеонов војник
коме је додијељена собица у Дому инвалида
и умјестио мача узима штап којим ће у благу
да утискује штачке испод ушћиника што
у недољед развлачи све штању реченицу сјаросити
коју исписују његови све шромјији кораци.

Сад кад си ничија, кад се ситидиц свој аутора,
који је учинио све да те напише иако је знао
да никоме неће писати на њамеи да те чисти
или реципије, још мање да те преводи,
кад и имењак јеванђелисте Луке шврди како се
ни песме о Титу не читају мање од све друге поезије¹,
радо бих писао књижу какву би и Бог хтио да прочисти,
коју би још у прешлаи, ненаписану, јун повјерења,
шоручио са бесконачног сиска интернеи-књижаре.

И тебе сам сити, поезијо! Која си ми зријала срце,
обилаио хранила моју шташину, моју несаницу
прешварала у ријечи а ријечи у слике, заваравала ме
како ошкриваи сушину сивари и сушину живоиа,
мамила међу слова у књиџама да одзонеиам смисао
и у мраку ишао да јојим шта сам тио и сам написао,
и коју сам умјестио ваздуха јуним шлућима дисао,
за коју сам камен на ОРА шуцао и често од шреме муцао
на књижевним вечерима, знај да јун ми је куфер рима!

¹ Лука Штековић, *Песма (над песмама) о Тију*.